

Ikäluokkien väestövastuut: "Paras aika istuttaa puu oli 20 vuotta sitten, toiseksi paras on nyt"

- Lapset ja lastenlapset ovat jokaisen lapsiperheissä olevan ikäluokan tärkeimmät eläkeajan rahoittajat
- Nyt rahoittajina olevat suuret ikäluokat ovat synnyttäneet liian vähän lapsia vanhuusajakseen
- Jos syntyvyys ei kasva, lasten ja lastenlasten rahoitustaakka kasvaa ja jää nykyistä suuremmaksi
- Mitä kauemmaksi syntyvyyden kasvu siirtyy, sitä vaikeampi on rahoittaa sosiaaliturvaa

Kuva 1. Ikäluokkien keskkokojen toteutunut ja ennustettu kehitys vuosina 1950-2069 osoittaa hoitajia tarvitsevien eläkeläisten lukumäärän voimakkaan kasvun ja sen, että suuret ikäluokat ja heidän lapsensa tarvitsevat nyt syntyviä ja tulevia lapsia eläkevaiheensa sosiaaliturvan rahoittajiksi. Suurten ikäluokkien muutto Ruotsiin 60-70 lukujen taitteessa työn, asuntojen ja autojen perään näkyy myös selvästi. Väestövastuurooli korostaa kunkin ikäluokan ajankohtaisinta vaikutustapaa.

Väestökeskiarvot 20 vuoden jaksoissa 20 vuotisikäluokittain 1950-2069

Väestövastuurooli		Ikä	1950 - 69	1970 - 89	1990 - 09	2010 - 29	2030 - 49	2050 - 69
Eläkeläiset	Hoitajia tarvitsevat	80-	40 000	90 000	180 000	300 000	500 000	500 000
	Kulttuurin siirtäjät	60-79	470 000	700 000	870 000	1 260 000	1 220 000	1 180 000
Aktiivit	Rahoittajat	40-59	1 010 000	1 110 000	1 470 000	1 360 000	1 270 000	1 170 000
	Lapsiperheet	20-39	1 220 000	1 520 000	1 380 000	1 280 000	1 170 000	1 090 000
Uudet ikäluokat	Lapset	0-19	1 650 000	1 370 000	1 260 000	1 140 000	1 060 000	980 000
Yht			4 390 000	4 790 000	5 150 000	5 230 000	4 920 000	4 480 000
Lapsia lapsiperheikäistä kohti			1,4	0,9	0,9	0,9	0,9	0,9
Aktiiveja eläkeikäistä kohti			4,4	3,3	2,7	1,7	1,4	1,3
65 täyttäneitä sataa 20-64 vuotiasta kohti			14	19	25	40	51	54

Numerolähde: Tilastokeskus 2004: väestöennuste vuodesta 2003 alkaen

Väestöennusteen lähtökohtia: syntyvyys 1,75, nettomaahanmuutto 5000 henkeä vuodessa, keski-ikä pitenee ja kuolleisuus alenee vuoteen 2050 saakka

Havainnollisemman käsityksen saamiseksi kuvan 1 taulukkoon on karkeasti luokiteltu sekä väestön ikäluokat, että niiden väestökeskiarvot 20 vuoden jaksoina - lapsuus ja naisten hedelmällisin ikäkausiksi kestävät molemmat parikymmentä vuotta. Ennusteessa nettomaahanmuutto on 5000 henkeä vuodessa ja syntyvyys (kONAishedelmällisyys) on vakio 1,75. Viime vuosina syntyvyys on vaihdellut välillä 1,7-1,8. Uusiutumistasolla syntyvyys on 2,1 lasta per nainen.

Vanhusten määrä työikäisiin verrattuna kasvaa pysyvästi, jos lapsia syntyy liian vähän

Vanhushuoltosuhteemme huononee Euroopan ennätysvauhtia, koska syntyvyys on ollut alle väestön uusiutumistason jo vuodesta 1969. Parinkymmenen vuoden kuluttua se on nykyisytyvytyydellä EU:n huonoin pitkän aikaa, kunnes muut saavuttavat yhtä huonon tason. Väestövastuun kannalta epäsuotuisan kehityksen jatkuminen aiheuttaa yhdessä eliniän pitenemisen kanssa siis ennen kokemattoman väestörakenteen vanheneminen. Väkilukumme kääntyy laskuun jo elinaikanamme.

Väestövastuulla tarkoitetaan tässä kunkin ikäluokan velvollisuutta hoitaa eri ikävaiheissaan aktiiviväestön uusiutumisen, kansakunnan säilymisen ja kulttuurin jatkuvuuden kannalta ajankohtainen muuhun väestöön kohdistuva roolinsa, jotta kaikilla ikäluokilla olisi mahdollisuus hyvään elämään ja turvattuun vanhuuteen.

Tarkastelutavan avulla on helppo seurata ikäluokan siirtymistä taulukossa lapsuudesta aktiivikauden kautta eläkeläisiksi. Työikäisen aktiiviväestön määrä on ratkaisevan tärkeä eläke- ja sosiaaliturvan rahoitus pohjan kannalta ja sen yhteys aikaisempaan syntyvytyteen näkyy tällä tarkastelutavalla selvästi, samoin hoitoa tarvitsevien vanhusten määrän raju kasvu.

Lukumäärät osoittavat suuruusluokat ja suhdelukujen tarkastelu osoittaa, että tilanne ei parane kysymysten käsittelyä siirtämällä. Esimerkiksi vuosina 1950-69 yhtä eläkeikäistä kohti oli 4,4 työikäistä ja ellei syntyvyys tai maahanmuutto korjaa tilannetta, suurten ikäluokkien "hoitovuosina" 2030-2049 heitä on 1,4 yhtä eläkeläistä kohti. Hoidettavia on silloin 320 000 enemmän kuin nyt, kun aktiivi-ikäisiä on vielä 2,7 yhtä eläkeikäistä kohti. Taulukkoon on erikseen laskettu myös 65 vuotta täyttäneiden määrä sataa 20-65 vuotiasta kohti. Tämä määrä kasvaa 25:stä yli 50:een.

Jokaisella ikäluokalla on väestövastuussa oma tehtävä

Taulukon tarkastelutavalla saadaan näkyviin ikäluokkien välinen riippuvuus ja kulku vaiheesta toiseen paremmin kuin moniin muihin tarpeisiin soveltuvalla poikkileikkausmallilla. Siitä näkyy, että aktiiviväestön on tarpeen huolehtia eläkeläisten lisäksi myös lasten määrän eli tulevan aktiiviväestön riittävytydestä ja samalla omasta eläkeajastaan ja lastensa tulevaisuudesta. Kyseessä on eräänlainen sukupolvimalli.

Tavanomaisessa yhden vuoden poikkileikkaustarkastelussa korostuvat tuottavan aktiiviväestön tarpeet ja määrän maksimointi. Passiiviväestö ja sen mukana lapset ja nuoret näkyvät helposti vain rasitteena ja minimoitavana kustannuksena. Samoin käy alle 20 vuoden tähtäimellä tehdyissä tulevaisuuden tarkasteluissa, joissa lapset eivät vielä ehdi kasvaa uudeksi työvoimaksi. Lasten hyväksi tehty työ ei niissä ehdi näkyä "tuottavana".

Aktiivikautena ihmiset ovat ensin parhaassa pesänrakennus- ja synnytysissä ja siirtyvät sitten palkkatason noustessa ja kodin vähitellen tyhjentyessä rahoittajiksi. Eläkeajan alkuvaihe on monille aktiivisen isovanhemmuuden aikaa, jolloin lastenlapset ovat tärkeitä - kulttuuriperintöä siirtyy sukupolven yli kertomusten

mukana. Erityisesti lapsiperhevaiheessa riittävät edellytykset väestövastuun kantamiseen mahdollistavat työvoiman ja väestöpohjan tasapainoisen kehityksen, niiden puuttuminen vaikuttaa heikentävästi pitkään.

Taulukosta näkyy, että lapsiperheiden ja eläkeläisten etujen vastakkainasettelu on erittäin lyhytnäköistä. Lapset ovat työikäisinä vanhempiensa ikäluokan varhaisen eläkevaiheen ja lastenlapset myöhäiseläkevaiheen tärkeimpiä rahoittajia ja hoitajia ikäluokasta riippumatta. Sosiaaliturvaan käytettävissä oleva rahamäärä on sidoksissa työikäisen aktiiviväestön määrään ja tuottavuuteen. Määrä ja tuottokyky taas ovat sidoksissa lapsiperheiden edellytyksiin saada ja kasvattaa lapsia ikäluokan lapsuusvaiheessa.

Suurten ikäluokkien panostus inhimilliseen pääomaan jäi kesken

Kehitysmaissa pyritään vähentämään lapsilukua, jotta syntyvyys alenisi, mutta täällä pitäisi lisätä. Taulukosta näkee, että tähän pitäisi kiinnittää huomiota viimeistään nyt, koska viivytelyllä huono ylimenokausi pitenee. Alle promillen osuudella maailman väestöstä Suomessa on vähän suuruudenhullua puhua globaaliin liikakansoitukseen vaikuttamisesta, kun kansalaistemme väheneminen täällä merkitsee samalla pitojen huononemista.

50-luvun suurissa perheissä kasvaneet suuret ikäluokat eivät aikanaan synnyttäneet tarpeeksi lapsia oman vanhuutensa varalle. Heidän tullessaan parhaaseen synnytysikänsä 60-70 luvuilla tapahtui maaseudun elinehtojen ehtyessä mm. mittava maaltapako asutuskeskuksiin ja Ruotsiin.

Uusien asuntojen hankinta, autoistuminen ja muiden elintason tunnusmerkkien tavoittelu vaativat silloinkin molemmat vanhemmat työuralla rahoituksen ja taloudellisen turvan jatkuvuuden varmistamiseksi. Ehkäisytabletit tulivat uutena kuvaan mukaan. Lapsiluku pieneni radikaalisti, lapsiin "ei ollut varaa". Niinpä kun 50 -luvun suuret perheet tyhjenivät, uusia ei tullut riittävästi tilalle. Ehkä niissä lapsina koettu elintaso ei houkuttellut uusissa olosuhteissa jatkamaan perinnettä, vaikka 50-luvun vanhemmat peräävätkin aika ajoin julkisuudessa tunnustusta puutteellisissa oloissa tekemälleen lastenhoitotyölle.

Suuret perushankinnat ovat kynnyksellekin nykyisillekin ikäluokille

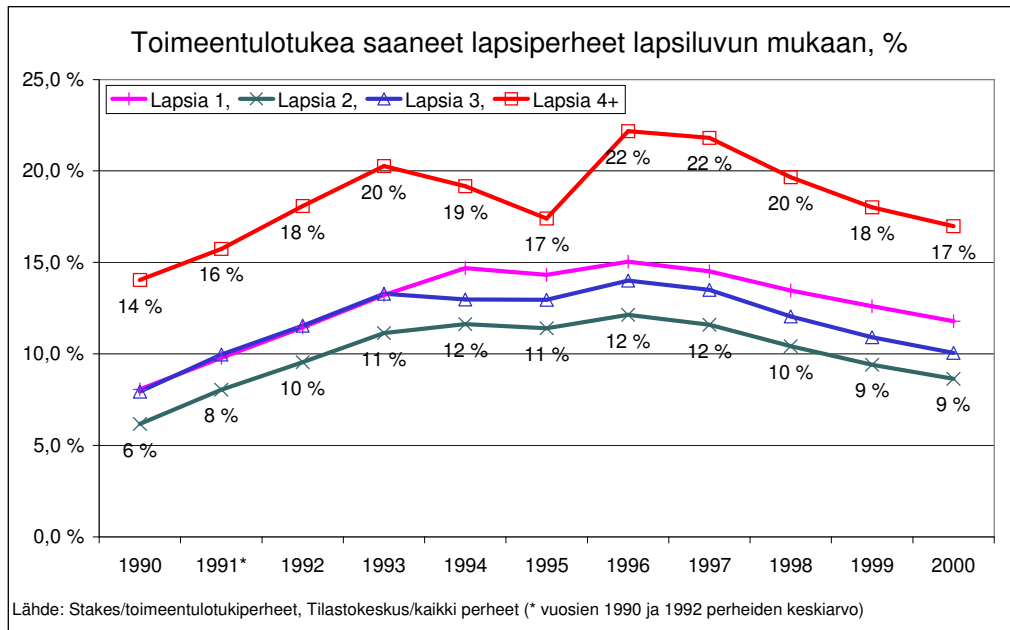
Muuttovoittopaikkakunnilla asunnon ja auton hankinta- ja suurentamiskynnykset on nykyisinkin useimmille lapsiluvun kasvuun muuten halukkaille lapsiperheille liian suuria, kun ensihankinnatkin ottavat jo koville. Perhetukien merkitys lisälapsista aiheutuvien kulutusmenojen kompensointiin on edelleen tärkeä erityisesti lapsiluvun kasvaessa ja veroasteen noustua korkeaksi. Asunnon ja auton hankintakynnykseen ne eivät kuitenkaan pure kynnyksen suuruusluokasta johtuen. Eivät pureet suurilla ikäluokillaakaan.

Lapsiperheille vapaan liikkumisen kannalta yhä tarpeellisemmiksi ja yleisemmiksi käyneiden autojen merkitystä on tässä yhteydessä aliarvioitu ja tietoisesti vähätelty. Autojen verotustoista on haluttu pitää kynsin hampain kiinni. Taustalle on jäänyt myös asuntohintojen nousujen merkitys kyvyllä kantaa väestövastuu lapsiperhevaiheessa.

Perhepolitiikan hullut vuodet

Monella suuriin ikäluokkiin kuuluvalla, nyt "rahoittaja" -vaiheessa olevalla, asenteet ja mielipiteet ovat edelleen peräisin 60-70 luvuilta, jolloin käynnistettiin mm. päivähoiton kehittäminen, jotta perheiden toimeentulo paranisi äidinkin ansiotuloilla.

Kuva 2. Toimeentulotukea tarvitsevien osuudet kuvastanevat jossain määrin eri kokoisten lapsiperheiden toimeentulotasoja. Osuuksien muutoksista näkyy mm. vuosien 1995-96 perhetukileikkausten kohdistuminen. Toimeentulotukiehtojen tiukentamisen jälkeen vuodesta 1998 näkyvää alenemaa ei näy tulojakotilastossa alimman viidenneksen lapsiperheiden määrän kehityksessä.

Viime vuosikymmenellä lapsiperheiden asemaa ja perhetukia systemaattisesti heikennettiin lapsettomiin nähden. Seuraukset ovat näkyneet mm. lisääntyvänä välinpitämättömyytenä ja lasten pahoinvointina yhteiskunnassamme.

Lapsiperheet joutuvat käyttämään yhä enemmän aikaa varmistaakseen kilpailukykyisten ansioiden jatkuvuuden ja vertailukelpoisen elintason säilymisen. Eniten lisätyövaatimusta tulonsaajaa kohti syntyy kustannusten kasvaessa ja perhetukien heiketessä perheille, jotka hoitavat suuren lapsimäärän itse. Erillisverotuksen ja lapsivähennysten puuttumisen takia tätä työtä verotetaan raskaimmin.

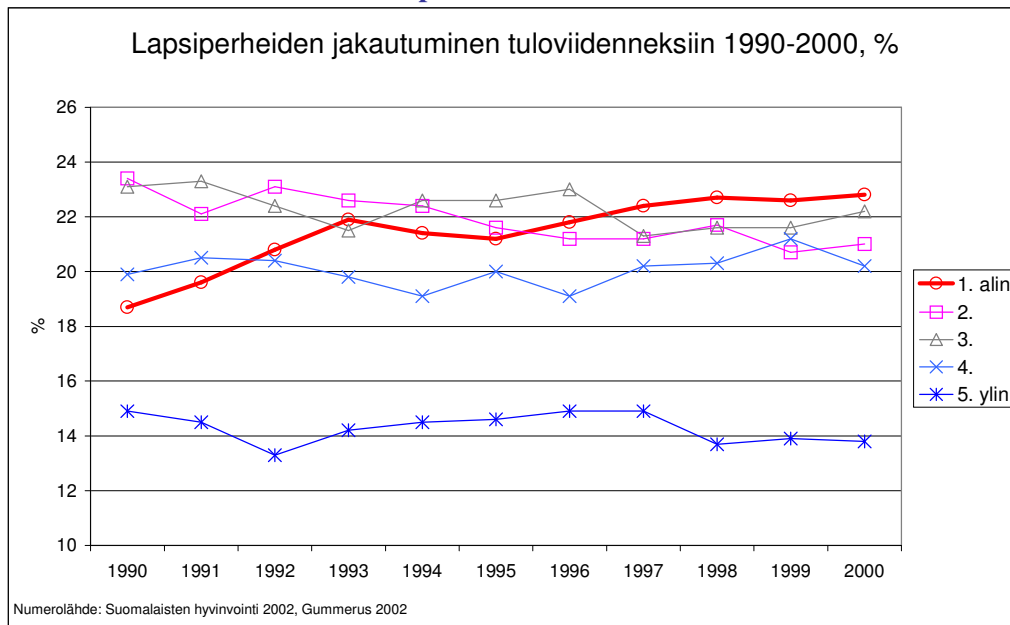
Myös rahallisesti suurimmat perhetukien leikkaukset ovat kohdistuneet näihin pääosin yhden päätulonsaajan monilapsisiin perheisiin. Eniten nämä leikkaukset ovat tuntuneet Lipposen kaudella työväestön suurissa lapsiperheissä. Vaikutukset näkyvät mm. kuntia rasittavina toimeentulotuen tarpeen muutoksina. Näiden monilapsisille perheille suurten leikkausten merkitys on ollut valtiolle kuitenkin rahallisesti pieni suurten perheiden vähäisestä määrästä johtuen.

Toimeentulotukea saavien osuuksien kehitys kuvassa 2 kuvastanee paitsi leikkausten kohdistumista, myös jossain määrin eri kokoisten lapsiperheiden toimeentulotasojen

eroja laajemminkin. Lapsiluvun kasvu neljään ja yli näyttää heikentäneen perheiden toimeentuloa koko 90-luvun erityisen selvästi ja perhetukien leikkaukset ovat tuntuneet niissä poikkeuksellisen voimakkaina. Pienemmistä perheistä johtopäätösten vetäminen kuvasta 2 on vaikeampaa, koska mukana luvuissa on myös perheitä, joissa osa lapsista on jo täyttänyt 18. Muista yhteyksistä on kuitenkin selvää, että toimeentulo niukkenee lapsiluvun kasvaessa.

Kun tuen saajien osuus alenee kuvassa 2 vuodesta 1998 eteenpäin, houkuttelee ajatella sen johtuvan toimeentulon paranemisesta. Tällöin tapahtuneen toimeentulotuen saantiehtojen kiristymisen jälkeen tulonjakotilaston alimmassa tulonsaajaviidenneksessä lapsiperheiden määrä kuitenkin kasvaa kuvassa 3, joten saantiehtojen kiristymisellä on todennäköisesti ollut suurempi vaikutus.

Kuva 3. Lapsiperheiden kuuluminen tuloviidenneksiin 1990-2000 osoittaa lapsiperheiden määrän kasvaneen alimmassa viidenneksessä (punainen käyrä). Perheitä on myös siirtynyt alempiin viidenneksiin. Kasvu vuodesta 1998 on ristiriidassa toimeentulotuen tarpeen vähenemisen kanssa samana aikana.

Suuria perheitä tarvittaisiin kuitenkin lisää jo ennen suurten ikäluokkien eläkkeellelähtöä väestörakenteen tasapainottamiseksi ja työvoiman saannin turvaamiseksi jatkossa. Kuvassa 3 näkyvä lapsiperheiden toimeentulon heikkeneminen ja kuvassa 2 näkyvä suurten perheiden muita suurempi riski päätyä minimikulutustasolle tuskin kannustaa tähän.

Hallitus on viime aikoihin asti sivuuttanut syntyvyyden ja lapsiluvun kasvutarpeen merkityksen kansalliselle säilymiselle, kilpailukyvyille ja sosiaaliturvan rahoitukselle, vaikka kehityskulku on lukuina ollut nähtävissä mm. ETK:n ja KELA:n aktuaarien sekä Tilastokeskuksen ja Väestöliiton tuottamista aineistoista jo pitkään. Tuloksena kilpailu työkykyisistä ja -haluisista maahanmuuttajista on tullut lähivuosikymmeninä välttämättömäksi.

On eletty perhepolitiikan hulluja vuosia, joiden seurauksista kärsitään vielä pitkään. Muutosta tarvitaan.

Kynnyksiä perhettä perustettaessa ja lapsiluvun kasvaessa yli kahden lapsen tulisi madaltaa

Syntyvyyden kasvu alkaa vaikuttaa työikäisen aktiiviväestön määrään jo parinkymmenen vuoden kuluttua, heti alkaessaan noin 10 vuotta suurten ikäluokkien varhaisen eläkevaiheen alun jälkeen. Ollaan siis jo reilun parin hallituskauden verran myöhässä, mutta vielä ajoissa suurten ikäluokkien suurinta hoitajien tarvetta ajatellen.

Lisäpanostus yhteiskunnalle kotihoitoa kalliimpaan päivähoitoon ei todennäköisesti nosta syntyvyyttä ratkaisevasti nykyisestä. Päivähoitoa käyttää vajaa puolet 0-6 vuotiaista osa- tai "koko"päiväisesti eli noin 18% alle 18-vuotiaista lapsista. Kun päivähoitossa olevaan lapsiviidenneksen hoitoon kohdistetaan jo lapsilisien suuruusluokkaa oleva nettopanostus (asiakasmaksut vähennettynä) ja se parantaa lähinnä pienten kahden tulonsaajan perheiden mahdollisuuksia hankkia parempi toimeentulo, panostuksen lisääminen tuskin kasvattaa perheiden lapsilukua. Tähän viittaa myös se, että syntyvyydeltään matalimmissa kunnissa päivähoiton käyttö on suurempaa, kuin syntyvyydeltään korkeimmissa.

Enemmän auttaisi lisäpanostus perheen perustamiskynnyksen madaltamiseen, samoin yli kahden lapsen menevän lapsiluvun kasvun esteiden poistamiseen niiltä, jotka ovat siihen muuten valmiita. Väestöliiton Perhebarometri osoittaa, että potentiaalia lapsiluvun kasvuun on, lapsilukutoiveet ovat toteutunutta suuremmat.

Jotta myös pienen elintasojouston perheet kasvattaisivat lapsilukuaan, tarvittaisiin lapsilisien ostovoiman palauttamista kulukorvauksena tai perhevähennysten palautusta verotukseen, lasten kotona hoidosta johtuvan tulon ja eläkkeen menetyksen kompensointia (esim. Lapsiperheiden Etujärjestön markkinoiman Tasarahamallin tapaan) ja lapsiluvun kasvun takia asunnon ja auton suurentamisesta johtuvien lisäverojen huomiointia verotuksessa niin, että kokonaisverotus ei olennaisesti kiristyisi kahden lapsen normista. Tämä olisi yhteiskunnan tietoista investointia inhimilliseen pääomaan, tulevaan työvoimaan.

Pelkällä "kahden lapsen normilla" uusiutumistasoiseen syntyvyyteen 2,1 lasta per nainen ei päästä, vaikka 100%:lla naisista olisi kaksi lasta. "Kolmen lapsen normi" kaavamaisesti läpivietyinä vaatisi puolelle naisista kolme lasta nykyisellä lapsettomien (15%) ja yksilapsisten (10%) määrillä - ei kuulosta mahdolliselta. Myös kahta - kolmea lasta suurempien lapsilukutoiveiden toteuttamiseen tarvitaan väestön ja työvoiman jatkuvuuden turvaamiseksi nykyistä paremmat edellytykset.

Lasten kokonaismäärän kasvu perhekohtaisen lapsiluvun kasvuna ei todennäköisesti vaatisi vastaavaa kasvua päivähoitopaikkojen määrään tai johtaisi päivähoitoryhmien kasvuun. Lapsiluvun kasvaessa päivähoiton käyttö perheissä vähenee, mikä on edullisempaa sekä yhteiskunnalle, että näille perheille. Tarvittavien verotuksen lapsivähennysten ja perhetukimuutosten fiskaalinen nettovaikutus jää myös todennäköisesti vähämerkityksiseksi. Kustannus- ja verokynnys toimii nyt lähinnä lapsiluvun kasvun esteenä, eikä veroja siis kerry. Isojen lapsiperheiden määrä taas jää väestön uusiutumiseen riittävänäkin suhteellisen pieneksi.

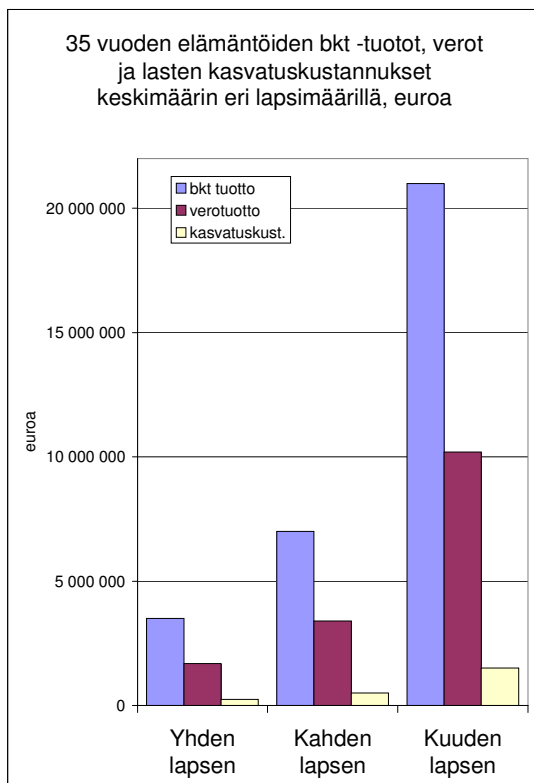
Lapsiperheet ovat kansakunnan kannattavin investointi

Onko tähän sitten varaa? Ajatellaanpa lasten aktiivikautenaan tulevaisuudessa tekemiä keskimäärin 35 vuoden työpanoksia. Niiden bkt -arvo on karkeasti laskien keskimäärin 3,5 miljoonaa euroa eli 21 miljoonaa markkaa per lapsi, josta maksetaan 1,7 miljoonaa euroa eli 10 miljoonaa markkaa veroa, jos bkt kasvaa pitkällä aikavälillä 3% vuodessa ja yhden vuoden tuotto lasketaan jakamalla bkt työllisten määrällä (tässä on käytetty vuoden 2000 lukuja), työllisethän sen tekevät. Kustannukset on laskettu 0,25 miljoonaksi euroksi eli 1-2 miljoonaksi markaksi per lapsi (VATTin takavuosien laskelman mukaan).

Laskelma voidaan tehdä myös henkilötyövuosina. Nelilapsisen perheen kokonaistyöpanos on 35 vuoden työssäoloajoilla ja lasten 10 vuoden kotihoitojaksolla 200 henkilötyövuotta, kuusilapsisen 270 henkilötyövuotta. Jos lapset saavat lapsia, niin enemmän. Vertailun vuoksi nykyjärjestelystä eniten toimeentulona ja eläkekertymänä hyötyvän lapsettoman parin kokonaistyöpanos on 70 henkilötyövuotta, koska lasten työpanoksia ei ole.

Vaikka laskelmat ovat lähinnä suuntaa antavia, ne kertovat suuruusluokkatasolla, että lasten hyvä hoito ja kasvatusta on erittäin kannattavaa työtä, tehdään se kotona, päivähoitossa tai koulussa. Mitä suurempi lapsiluku perheessä on, sitä suurempi bkt -tuotto tai henkilötyövuosimäärä syntyy tulevaisuudessa yhteiseksi hyväksi.

Pikemminkin voi siis kysyä, onko meillä varaa jättää panostamatta lapsiperheisiin, kun syntyvyyden kasvu on käytännössä ainoa tapa taata pitkällä tähtäimellä kestävä väestörakenteen ja työvoiman kehitys maassamme. On ehkä hyvä korostaa, että lapsiin liittyy myös paljon taloudellisia hyötyjä tärkeämpiä arvoja.

Kuva 4. Yhden lapsen 35 vuoden työn bkt-tuotto on 3,5 milj. euroa (21 mmk), verotuotto 1,7 milj. euroa (10 mmk). Lapsen kasvatus- ja koulutuskuluiksi arvioidaan 0,25 milj. euroa (1-2 mmk). Kasvatustyö on siten taloudellisestikin tuottavaa, varsinkin monen lapsen.

Kysymyksiä pohdittavaksi

- Pitäisikö perhepolitiikkaa arvioida uudelleen uusiutumistasoisen syntyvyyden, käytännössä lapsiluvun kasvuasteiden poistamisen näkökulmasta, jotta työvoiman saannin jatkuvuus olisi turvattu tulevaisuudessa pitkällä tähtäimellä?
- Pitäisikö jo muuttoliikkeen takia lapsiperheiden lapsista aiheutuvia kustannuksia kattaa enemmän valtakunnallisesti?
- Pitäisikö kuntien lapsikustannuksia keventää siirtämällä perhetukia viimesijaisista tuista vähennyksiin verosta ja ensisijaisiin tukiin?
- Pitäisikö lasten ja nuorten hoito- ja kasvatustyö tehdä nykyistä houkuttelevammaksi uravaihtoehdoksi, joka lapsiluvun kasvaessa voisi olla kokopäivätyö myös lasten vanhemmalle?
- Pitäisikö maahanmuuttajapolitiikka arvioida uudelleen työvoiman ja kansallisen turvallisuuden kannalta selektiivisemmäksi?
- Onko oikein ja kohtuullista, että nykyisyntyvyydellä vähiten eläkemaksuja maksaneet hyötyvät eläkkeinä eniten, kun taas eniten maksaneet aikanaan väistämättä hyötyvät eläkkeinä vähiten väestörakenteesta ja sen kehityksestä johtuen?
- Onko viisasta mm. verottamalla nostaa lapsiperheiden välttämättömiksi kokemien hankintojen hintataso niin korkeaksi, että lapsiin ei ole enää varaa, tai lapsille ole niiden maksuun tarvittavan työmäärän jälkeen aikaa?
- Pitäisikö äitiyslomakustannukset saada naisvaltaisten alojen sijaan yhteisesti katettaviksi, jolloin nais- ja miesvaltaisten alojen kustannusrakenne ja palkkapolitiikka tältä osin tasapainottuisi?